

Του Γεωργίου Παπασίμου – Δικηγόρου

Η παγκόσμια Ιστορία των Λαών βρίσκεται από περιπτώσεις των λεγόμενων «χρήσιμων ηλιθίων», οι οποίοι, ενώ φαντασιώνονται, ότι ενεργούν προς το συμφέρον της..

Χώρες τους, την ίδια στιγμή αποτελούν τον «Δούρειο Ίππο» για την επίτευξη των στρατηγικών στόχων του αντιπάλου. Τέτοιες περιπτώσεις, δυστυχώς, συναντά κανείς κατά συνεχή τρόπο στην Ιστορία του Ελληνισμού, και ειδικότερα στη σύγχρονη περίοδο της, αφού μετά το 1922 έχουμε την συνεχή συρρίκνωσή του και ταύτισή του αποκλειστικά με τον κορμό του Νεοελληνικού Κράτους.

Μια τέτοια κραυγαλέα περίπτωση αποτελεί για τα εθνικά συμφέροντα η πολιτική της σημερινής ηγεσίας της Χώρας, η οποία προχώρησε, κατόπιν πιέσεων του διεθνούς παράγοντα, στη συμφωνία Αθήνας – Σκοπίων.

Και αυτό γιατί, ενώ η Ελλάδα βρίσκεται εν μέσω της επιθετικότητας και του αναθεωρητισμού της σημερινής Τουρκικής ηγεσίας, όπου πιθανολογείται, ότι μπορεί να οδηγήσει και σε επιθετικές ενέργειες στον άξονα Κύπρου – Αιγαίου – Θράκης, μην κερδίζοντας ουσιαστικά τίποτα, προχωρά στην αναγνώριση του Κράτους των Σκοπίων με το όνομα «Βόρεια Μακεδονία», χωρίς, καν, να διασφαλίζει τα αυτονόητα συνταγματικά και διεθνή παρεπόμενα, όπως ότι σε αυτό το Κράτος κατοικούν «Βορειομακεδόνες», οι οποίοι ομιλούν την «Σλαβομακεδονική» γλώσσα (γλωσσικό Βουλγαρικό ιδίωμα).

Αντίθετα, θέτοντας την Ελληνική υπογραφή και αναγνωρίζοντας ότι οι κάτοικοι αυτού του Κράτους είναι «Μακεδόνες», που ομιλούν την «Μακεδονική γλώσσα», όπως θα αναγράφεται σε διαβατήρια, ταυτότητες και ταξιδιωτικά έγγραφα, παρά τα περί αντιθέτου φληναφήματα και τις επικοινωνιακές «κορώνες», επικυρώνεται με δραματικό τρόπο ο επικίνδυνος «Μακεδονισμός». Πρόκειται για το ψευδές, αλλά υπαρκτό ιδεολόγημα, που διακινείται όλα αυτά τα χρόνια από διάφορες δυνάμεις εντός και εκτός Σκοπίων, περί δήθεν «διαμελισμένης Μακεδονικής Πατρίδας», που αποτελείται από την «Μακεδονία του Αιγαίου», που είναι υπό Ελληνική κατοχή, την «Μακεδονία του Πιρίν», υπό Βουλγαρική κατοχή και την «Μακεδονία του Βαρδάρη» (Σκόπια), που είναι το μόνο τμήμα, που κατάφερε να ελευθερωθεί και να γίνει Κράτος!!! Γιατί, αντικειμενικά, το διακύβευμα του λεγομένου «Σκοπιανού προβλήματος» για την Ελλάδα, ήταν, αφενός, το παραπάνω ιδεολόγημα του «Μακεδονισμού» και, αφετέρου, ο προκλητικός και αισχρός σφετερισμός της αρχαίας Ελληνικής Μακεδονικής Ιστορίας.

Έτσι, αυτό που αποτελούσε την εθνική γραμμή της Ελλάδος και προσπάθησε να αναδείξει με εύγλωττο τρόπο ο αείμνηστος Ανδρέας Παπανδρέου, με την περίφημη φράση του «Το όνομα είναι η ψυχή μας», έρχεται η παρούσα συμφωνία να το ακυρώσει, προσδίδοντας πλήρη νομιμότητα στις μακροπρόθεσμες επιδιώξεις της άλλης πλευράς. Οι υπαρκτές μεγάλες πολιτικές ευθύνες των προηγούμενων ηγεσιών, και ιδιαίτερα την περίοδο του 1992, όπου η Ελλάδα θα έπρεπε να προβάλλει βέτο στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην επισπεύδουσα Γερμανία για την διάλυση της Ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, εάν δεν αναγνωρίζονταν το κρατίδιο των Σκοπίων ως «Δημοκρατία των Σκοπίων» ή με κάποιο άλλο όνομα χωρίς το παράγωγο της Μακεδονίας, δεν μπορεί να αποτελέσει άλλοθι για την σημερινή κάκιση για τα εθνικά συμφέροντα συμφωνία. Γιατί, πρέπει να είναι κανείς «τυφλός», ώστε να μην αντιλαμβάνεται, ότι η αναγνώριση από την Ελλάδα των Σκοπίων με το όνομα «Βόρεια Μακεδονία», που κατοικείται από «Μακεδόνες», που ομιλούν την «Μακεδονική γλώσσα» αποτελεί τον πυρήνα του αλυτρωτισμού, ο οποίος πιθανότατα θα εμφανιστεί με από πρόσωπο στο μέλλον σε βάρος της Χώρας μας. Και αυτό, γιατί είναι προφανές, ότι αυτό το Κράτος, πλέον, με την ολοκλήρωση αυτής της συμφωνίας, θα αποκτήσει συγκριτικό πλεονέκτημα στον ανταγωνισμό, εν σχέσει με το ποιος έχει τα περισσότερα δικαιώματα στην ευρύτερη γεωγραφική περιοχή της «Μακεδονίας», το συντριπτικά μεγαλύτερο τμήμα της οποίας βρίσκεται εντός της Ελλάδος.

Τα Σκόπια, με τη συμφωνία αυτή στον διεθνή χώρο, σταδιακά και παρέρχοντας του χρόνου, θα ταυτιστούν απόλυτα με το όλον της Μακεδονίας ως αυτοτελή γεωπολιτική ταυτότητα, κάτι που θα περιλαμβάνει και την απορρόφηση και τον σταδιακό σφετερισμό της ιστορικής κληρονομιάς της Αρχαίας Μακεδονίας, αφού η Ελλάδα, που μέχρι σήμερα αποδεχόταν, ότι υπήρχε μία και μόνο Μακεδονία, και αυτή ήταν Ελληνική (αναφερόμενη πρωτίστως στην «βαρεία» ιστορική κληρονομιά του Μεγάλου Αλεξάνδρου), τώρα, αναγνωρίζοντας το Κράτος των Σκοπίων ως «Βόρεια Μακεδονία», αποδέχεται εκ των πραγμάτων την ύπαρξη μιας «μερικότερης Ελληνικής Μακεδονίας».

Η τελευταία, όμως, εξαιτίας του γεγονότος, ότι είναι μια περιοχή εντός της Ελλάδος και όχι Κράτος, όπως αυτό των Σκοπίων, μακροπρόθεσμα θα υπολείπεται και θα τείνει σε καθεστώς πλήρους απώλειας όλων των δικαιωμάτων της (ονοματολογικό, εμπορικά σήματα, Ιστορία κ.λπ.).

Γι' αυτό, οι διάφορες αναφορές στην συμφωνία αυτή, όπως περί ξεχωριστής Ιστορίας με την Αρχαία Μακεδονία, Μακεδονικής γλώσσας, που ανήκει σε Σλαβικές διαλέκτους κ.λπ., είναι βέβαιο ότι δεν μπορούν να αντισταθμίσουν την ζημιά, αφού για την διεθνή κοινότητα θα υπάρχει μια κρατική οντότητα που θα ταυτίζεται με την Μακεδονία, με την «βούλα» της Ελλάδος, που αποτελεί, αντικειμενικά, τον ιστορικό «ιδιοκτήτη» της αρχαίας Μακεδονικής Ιστορίας και κατέχει το συντριπτικά μεγαλύτερο τμήμα του ευρύτερου γεωγραφικού χώρου της Μακεδονίας, που κατακτήθηκε, μάλιστα, με αγώνες και αίμα του Ελληνικού Λαού και την ηγετική προνοητικότητα του Ελευθερίου Βενιζέλου.

Αυτοί, που υποστηρίζουν την συμφωνία, προσπαθούν χωρίς σοβαρή επιχειρηματολογία να υποβαθμίσουν τους παραπάνω κινδύνους. Πλην όμως, η ιστορική μνήμη καταδεικνύει, ότι η διαμορφωθείσα κατάσταση είναι «πληγή στα πλευρά» της Χώρας, που στο μέλλον μπορεί να «ματώσει», διότι μπορεί να

χρησιμοποιηθεί στην «φαρέτρα» εκείνων των δυνάμεων, που επιδιώκουν το «κόντεμα του ρόλου της» στην ευρύτερη γεωπολιτική «σκακιέρα» των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου, που, λόγω των κοιτασμάτων φυσικού αερίου, αποτελεί ήδη «μήλον της έριδος» σε ισχυρούς γεωπολιτικούς «παίκτες». Αλλά, πέραν του παραπάνω «μελανού σημείου», που είναι η επικύρωση από την Ελλάδα της «Μακεδονικής εθνότητας» και της «Μακεδονικής γλώσσας», που αποτελούν τον πυρήνα του «Μακεδονισμού», η συμφωνία αυτή είναι κάκιστη και διότι, ενώ παράγει διεθνείς συνέπειες από την υπογραφή της την προσεχή Κυριακή, ήτοι την απώλεια του ισχυρού διαπραγματευτικού «όπλου» της Ελλάδος, που ήταν η μη ένταξη της Χώρας αυτής στους διεθνείς οργανισμούς (ΝΑΤΟ, Ε.Ε.), που επιθυμεί αναφανδόν να εισέλθει, αφού η Ελλάδα δεσμεύεται να αποστείλει επιστολή για έναρξη ενταξιακών της διαδικασιών, η υλοποίηση των προβλέψεων της συμφωνίας αποτελεί απλώς υποσχέσεις του μέλλοντος. Η πρόβλεψη και η επιχειρηματολογία ότι, αν στο μέλλον δεν ολοκληρωθούν οι υποχρεώσεις των Σκοπίων, η συμφωνία αυτή θα είναι άκυρη και, έτσι, αναδρομικά δεν θα έχει καμία ισχύ και στους διεθνείς οργανισμούς, θα έχει πολύ μικρή αξία, δεδομένης της έντονης πίεσης των Η.Π.Α. και της Γερμανίας να υπογραφεί αυτή η συμφωνία. Είναι προφανές ότι, από την στιγμή, που τα Σκόπια ενταχθούν, κυρίως στους μηχανισμούς του ΝΑΤΟ, με επικύρωση της ενταξιακής τους αίτησης από τις υπόλοιπες Χώρες, η εκ των υστέρων άρνηση της Ελλάδος θα μοιάζει μάλλον με «πρωταπριλιάτικο αστείο».

Παρά το γεγονός, ότι η ορθή θέση της Ελλάδος στο θέμα αυτό θα έπρεπε να ήταν η επιμονή της εφαρμογής της εθνικής γραμμής, που λήφθηκε στο Συμβούλιο πολιτικών αρχηγών το 1992, δηλαδή η μη χρήση του όρου «Μακεδονία» στο όνομα του Κράτους αυτού, θα περίμενε κανείς από τις δυνάμεις, που θεωρούν, ότι πρέπει να λυθεί το θέμα με συμβιβασμό, που θα περιλαμβάνει οπωσδήποτε την λέξη «Μακεδονία» στο όνομα αυτού του Κράτους ως παράγωγο, τουλάχιστον να μην «πέσουν στην θανάσιμη παγίδα», που τους έστησαν οι Σκοπιανοί και οι φανεροί και κρυφοί πάτρωνές τους, της αναγνώρισής τους, δηλαδή, ως «Μακεδονικής εθνότητας», που ομιλεί την «Μακεδονική γλώσσα», παρέχοντας έτσι σε αυτούς την πλήρη νομιμοποίηση για τον σφετερισμό στο μέλλον, όχι μόνο της Ιστορίας, αλλά και των νομίμων γεωπολιτικών συμφερόντων της Χώρας μας.

Γι' αυτόν τον λόγο, με την υπογραφή της συμφωνίας αυτής, για μια ακόμα φορά η Ελληνική κυβέρνηση, παρά την εμφανή αντίδραση του Ελληνικού Λαού, παίζει τον ρόλο του «χρήσιμου ηλίθιου της ιστορίας». Έτσι, απαιτείται η χάραξη μιας ανεξάρτητης πατριωτικής εθνικής στρατηγικής, από ένα νέο Δημοκρατικό Πολιτικό Υποκείμενο, που θα προέλθει από τα σπλάχνα της κοινωνικής αντίδρασης και θα βρίσκεται σε αντίθεση με το υπάρχον ελλιποβαρές για τα συμφέροντα της Χώρας πολιτικό προσωπικό εξουσίας (κυβέρνηση και αντιπολίτευση), που εν συνόλω αδυνατεί να υπερασπισθεί στοιχειωδώς τα εθνικά συμφέροντα, εν μέσω των σημερινών ισχυρών γεωπολιτικών ανισορροπιών και αντιθέσεων.

[Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε στο site slpress.gr]